

ВО ИМЕТО НА ГРАЃАНИТЕ НА РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА

ВРХОВНИОТ СУД НА РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА, во совет составен од судиите: Николчо Николовски - претседател на совет, Васил Грчев, м-р Фаик Арслани, Лидија Тасева и м-р Снежана Бајлозова - членови на советот, во правната работа на тужителот Република Македонија - Министерство за финансии - Управа за јавни приходи Регионална дирекција Ш., против тужениот Владо Георгиев од К., за надомест на штета, вредност на спорот 1.406.253,00 денари, одлучувајќи по ревизијата на тужителот изјавена преку застапникот по закон Државен правобранител за подрачје К. против пресудата на Апелациониот суд во Штип ГЖ-263/16 од 08.03.2016 година, на седница одржана на ден 11.01.2018 година, донесе:

ПРЕСУДА

Ревизијата на тужителот, СЕ ОДБИВА КАКО НЕОСНОВАНА.

Образложение

Основниот суд во Кочани со пресуда П4-71/15 од 29.01.2016 година, го одбил тужбеното барање на тужителот со кое бара да се задолжи тужениот да му плати на тужителот на име штета од неплатени даночни обврски вкупен износ од 1.406.253,00 денари и тоа за неплатен персонален данок на доход во износ од 548.240,00 денари и камата за задоцнето плаќање во износ од 322.859,00 денари по овој основ вкупен износ од 871.099,00 денари со законска казнена камата согласно ЗОО сметано од 28.05.2015 година до конечната исплата, за неплатен данок на додадена вредност во износ од 124.628,00 денари и камата за задоцнето плаќање во износ од 73.356,00 денари или по овој основ вкупен износ од 197.984,00 денари со законска казнена камата во висина на референтната стапка на НБРМ што за секое полугодие важела на последниот ден од полугодието што му претходело на тековното полугодие зголемена за осум процентни поени сметано од 27.05.2015 година до конечната исплата, за неплатен данок на добивка во износ од 212.444,00 денари и камата за задоцнето плаќање во износ од 124.726,00 денари по овој основ вкупен износ од 337.170,00 денари со законска казнена камата во висина на референтната стапка на НБРМ што за секое полугодие важела на

последниот ден од полугодие то му претходело на тековното полугодие зголемена за осум процентни поени сметано од 22.05.2015 година до конечната исплата, како и да му ги надомести на тужителот парничните трошоци во постапката. Го задолжил тужителот да му ги надомести трошоците во постапката на тужениот во износ од 86.922,00 денари во рок од 15 дена по приемот на пресудата.

Апелациониот суд во Штип со пресуда ГЖ-263/16 од 08.03.2016 година, ја одбил како неоснована жалбата на тужителот и ја потврдил пресудата на Основниот суд во Кочани П4-71/15 од 29.01.2016 година.

Против пресудата на второстепениот суд, ревизија изјави тужителот преку застапникот по закон, поради суштествени повреди на одредбите на парничната постапка и погрешна примена на материјалното право, со предлог ревизијата да се усвои, побиваните пресуди да се преиначат така што ќе се усвои тужбеното барање на тужителот, а тужениот да се задолжи со трошоците по постапката, или второстепената пресуда и првостепената пресуда да се укинат и предметот да се врати на повторно судење пред првостепениот суд.

Врховниот суд на Република Македонија по проучување на списите во предметот и наводите во ревизијата, испитувајќи ја побиваната пресуда во смисла на член 377 став 3 од Законот за парнична постапка, најде:

Ревизијата е неоснована.

Неоснован е наводот во ревизијата за сторени суштествени повреди на одредбите од член 343 став 2 точка 14 од Законот за парнична постапка, од причина што побиваните пресуди се јасни, разбирливи со доволно образложени причини за решителните факти, па како такви во целост може да се испитаат.

Имено, во текот на постапката пред првостепениот суд било утврдено дека до кривичниот оддел на Основниот суд Кочани, Основното јавно обвинителство К. против тужениот повел кривична постапката со поднесување на обвинителен акт за кривично дело „даночно затајување“ од чл.279 од КЗ на РМ. Кривичната постапка по овој обвинителен акт завршила со донесување на пресуда на Основен суд Кочани К.бр.378/14 од 30.03.2015 година правосилна на ден 24.04.2015 година. Согласно наведената одлука обвинетиот сега тужениот сторил едно кривично дело „Даночно затајување“ од чл.279 ст.2 во врска со ст.1 од КЗ, па согласно одредбите од Кривичниот законик и Законот за кривична постапка тужениот како обвинет бил казнет според законот со условна осуда, а оштетениот тужителот за остварување на пријавеното оштетно

побарување во износ од 885.312,00 денари со законска затезна камата на истиот износ бил упатен на спор. Тужениот до денес не постапил по обврската за плаќање на неплатените даночни обврски во вкупен износ од 1.406.253,00 денари а кои поединечно се однесуваат на неплатен персонален данок на доход во износ од 548.240,00 денари и камата за задоцнето плаќање во износ од 322.859,00 денари сметано од 28.05.2015 година, за неплатен данок на додадена вредност во износ до 124.628,00 денари и камата за задоцнето плаќање во износ од 73.356,00 денари сметано од 27.05.2015 година до конечната исплата, за неплатен данок на добивка во износ од 212.444,00 денари и камата за задоцнето плаќање во износ од 124.726,00 денари сметано од 22.05.2015 година до конечната исплата. Утврдено е дека над правното лице Б.К. ДОО К. е отворена стечајна постапка и дека во истата тужителот делумно бил измирен од стечајната маса на должникот. Тужителот водејќи се од неговиот правен интерес ја поднел предметната тужба на ден 10.06.2015 година.

На вака утврденото, Врховниот суд на Република Македонија наоѓа дека е неосновано тужбеното барање на тужителот но од следниве причини:

Точни се наводите во ревизијата на ревидентот дека во член 241 став 2 од Законот за трговски друштва се предвидува лична и неограничена одговорност на управителот спрема трети лица за работењето спротивно на одредбите на законот и другите прописи а за кое работење спротивно на законските прописи тужениот како управител е огласен за виновен за кривично дело „Даночно затајување“ од член 279 став 2 во врска со став 1 од Кривичниот законик со кривична пресуда на Основниот суд Кочани К.бр.378/14 од 30.03.2015 година. Меѓутоа од наводите на застапникот по закон на тужителот дадени во текот на расправата по овој предмет, произлегува дека овој износ кој е предмет на тужбеното барање на име неплатени даночни обврски, тужителот како доверител го пријавил во стечајната постапка према правното лице Б.К. ДОО К. во стечај чиј управител бил тужениот, а со оглед дека во таа стечајна постапка делумно го намирил побарувањето од должникот - наведеното правно лице, сега тужителот бара да биде намирен во целост и од тужениот како управител на правното лице во стечај. При состојба кога застапникот по закон на тужителот во оваа постапка неспорно потврдува дека предјавениот износ го пријавил во стечајната постапка и дека само делумно го наплатил побарувањето на име неплатени даночни обврски од правното лице во стечај, па затоа и сега ја поднел оваа тужба против тужениот како управител на тоа правно лице за целосно да се намири за износот од неисплатените даночни обврски, овој суд наоѓа дека неможе со ваква тужба во парница тужителот да бара од тужениот исплата на неисплатените даночни обврски на правното лице во стечај. Ова од причина што согласно член 97 од Законот за стечај (Службен

весник на РМ бр.55/97...17/04), стечајните доверители своите побарувања спрема должникот можат да ги остварат само во стечајната постапка.

Овој суд ги ценеше и останатите ревизиски наводи, но истите не влијаат за поинакво одлучување.

Од наведените причини, следуваше да се одлучи како во изреката, а согласно член 384 став 1 од Законот за парнична постапка.

Пресудено во Врховниот суд на Република Македонија на ден 11.01.2018 година под Рев2.бр.327/2016.

Претседател на советот - судија
Николчо Николовски с.р.

За точноста на отправокот – т в р д и:секретар